

посока лети. Но това не бѣше достатъчно за Мешко. Той трѣбваше да знае всѣки моментъ, дали лети надъ земя или надъ море, за да може да слѣзе, когато поиска. Ами ако се повреди аероплана, или ако се свърши бензина, нали ще трѣбва веднага да намѣри мѣсто за слизание? Не, не, за Мешко бѣше много важно да знае дали лети надъ море или надъ суша, и затова той веднага наклони аероплана си и полетѣ надолу. Но мъглата бѣше така гжста и така ниско се бѣше спуснала надъ земята, че Мешко не можеше да види, че аероплана му лети право къмъ една грамадна снѣжна планина. Всичко бѣше изгубено. Аеропланътъ съ страшна сила се стрѣлна въ снѣжната планина и се забодѣ въ нея като бръмбаръ въ купа сѣно. Мешко остана заритъ въ снѣга и съ много голѣмъ трудъ успѣ да се измъкне. Ами

сега? Въ аероплана той имаше, наистина, голѣмъ запасъ отъ храна и отъ гладъ не го бѣше страхъ. Но какво ще прави съ тоя заровенъ въ снѣга аеропланъ, кжде да отиде, какъ да намѣри жилищата на ескимоситѣ? Той се огледа наоколо: додето му очи стигнаха, той виждаше само снѣгъ, снѣгъ и снѣгъ. А и на всичко отгоре започна да се мръква. Мешко реши да прекара нощта въ аероплана, а на сутринята да може на по-спокойно време да обмисли какво да прави. Той разрови снѣга, мушна се въ аероплана и се приготви да спи. Но тоя пжтъ Мешко се излъга. Макаръ че бѣше много уморенъ, студътъ бѣше така страшенъ, че не го оставяше дори да мисли за сънъ.

Какво да се прави? Дали нѣма презъ нощта да замръзне отъ студъ? Но и тукъ досѣтливостята на нашия Мешко му се притече на помощъ. Той бѣше чувалъ, че ескимоситѣ живѣятъ въ снѣжни кжщи и че въ тия кжщи не е никакъ студено.